

По-после започнали да приготвяват другъ кибритъ, нареченъ безопасенъ. Такъвъ кибритъ особено много се приготвява сега въ Швеция, затова се нарича „Шведски кибритъ“.

Отначало го приготвявали ръчно, но сега го изработватъ въ фабрики. Тамъ се произвеждатъ съ хиляди кутийки дневно.

Едни машини нарѣзватъ дървото. Най-доброто дърво за правене кибритъ е това на осена. То е меко и лесно се запалва.

По-нататкъ специална стругарка машина прави дълги ленти отъ тѣзи дървета.

На следующата машина дървената лента се нарѣзва на клечки, готови вече за правене кибритъ. Такава една машина за 24 часа може да нарѣже повече отъ 25 милиона клечки. Врѣхчетата на клечките се потапятъ въ горещъ парафинъ, а следъ това — въ особена запалителна каша. По този начинъ се приготвяватъ главичките на кибрита.

Получениятъ кибритъ се суши и разпредѣля на равни части, колкото се събиратъ въ една кутийка. Така той отива въ отдѣлението, дето се приготвяватъ кутийки.

И въ това отдѣление човѣкъ взема малко участие. — Всичко се извършва съ машини.

Стѣбла отъ чамови дървета съ особени стругарски машини се превръщатъ въ ленти. Тѣ се нарѣзватъ на части широки и дълги колкото кибритената кутия.

Всички тѣзи дървени части минаватъ презъ машини, които ги сгъватъ и облепватъ. Едната страна на обвивката се намазва съ особена смола, въ която има червенъ фосфоръ. Това е тази страна на кутийката, на която се търка кибритътъ, за да се запали.

Така приготвените кутийки пълнятъ особени машини и изхвърлятъ готови за употребление.

Дневно се приготвяватъ съ стотини хиляди кутийки кибритъ.

Фабрики за правене шведски кибритъ има въ всички почти страни. И у насъ има една такава фабрика на гара Костенецъ.

А. Марковичъ.